

Sulyok Vince

Szent-Iván éjén

Szent-Iván éje van és Norvégia-szerte
tüzek gyúlnak-lobognak a hegyoldalokban,
tavak és fjordok partján, ősrégi pogány
idők máig továbbélő emlékezeteként;
ácsorgunk körülöttük szárazra aszott
ágakat hajítva a máglyákra; szikra-csillagok,
szíporkák zúdulnak belőlük elő; atavisztikus
lélekkel nézünk a füstbe, a sárga-fehér
lángokba, szinte transzban már, az északi
fehér éjszaka misztikus-varázslatos,
ködeiben, sejtelmes árnyai között,
szinte valami földöntúli ragyogásban,
mely tompa mégis s már-már fekete –
így ünnepelve a nappal tetőződését
az éjszaka homályának határán,
a nappali fény teljessé válását,
amelyből ma már mégis egyet léptünk
a lassan, fokozatosan és mégis csökönnyös
kitartással növekvő sötétség és tél felé,
ma még egy percnyi lépést csak, hogy megduplázzuk
hamarosan s háromszorozzuk, négyszerezziük
gyorsulva folyton, majd megint lassulva,
amíg a téli napfordulóig nem ériünk,
december feketeségének hidegébe,
nehéz, dermedt ködeibe. Ma fények
ragyognak még ránk az éj közepén is,
noha halványan, és bearanyozzák,
beragyogják arcunkat a lobogó lángok,
szentiván-éje sárga tüzei,
melyekből szikrák pattognak ki kavarogva,
füstből szökve elő a tejfehér,
a szőke éj északi rejtelmeibe –
de aranyló fényekből már elindultak
felénk az árnyak is s lépéseit
naponta sokszorozva a halál is,
s mi perc-életünkért kezdünk már dideregni,

*mert tetőződött már az év s a nyári éj,
s tetőződött az élet is, az életünk,
s míg körbepillantunk itt egyre több
a kihúnyó, lelohadó, elfeketült
hamuvá váló máglya körülöttünk,
s egyre inkább magunkra maradunk
az éjszaka, Szentiván-éje csonthideg
és csontfehér árnyaival – az elmúlással.*

Oslo, 2005. június 23.